

per tal de preservar i enfortir el poder econòmic de Catalunya. I es lluitava, alhora, per afirmar la nostra identitat nacional, en nuclis operatius capaços de generar prosselitisme, i per a establir una societat més justa i més humana. Hi havia qui, amb els seus contactes personals, contribuïa a relacionar els grups aïllats entre ells, teixint unes xarxes invisibles. Si durant aquell període no s'haguessin dut a terme tantes i tan diverses activitats, no hauria estat pas possible la revifalla dels anys seixanta.

¿I tu, com et podies moure enmig de tanta repressió i control?

Recordo que quan una antiga secretaria meva va llegir un dels meus primers llibres de memòries, i em va dir: "vostè, senyor Carbonell, portava una doble vida". En absolut! Jo era sempre el mateix, anava per la vida d'acord amb uns únics objectius, els que precisament li donaven sentit. Clar que eren temps en què la por es confonia amb la prudència i no es podia descartar la delació; en els medis professionals no es parlava de les idees i activitats suposadament delictives. Jo militava al Front Nacional de Catalunya, un moviment que jo considerava un instrument al servei de Catalunya, amb uns objectius polítics concrets. Per això podia servir aquells objectius mentre actuava professionalment. De

fet, el món en què m'havia tocat treballar era una plataforma ideal per a la meva voluntat de servei. En aquest llibre explico precisament com vaig aplicar uns mateixos principis polítics al servei de Catalunya i en benefici de les empreses catalanes i dels meus companys de professió.

¿Quins aspectes de la teva vida queden reflectits en el llibre?

De fet el llibre conté tota la meva vida. He estructurat el relat per anys, i dins de cada any, per estacions. Els temes són introduïts segons la data de l'agenda en que s'inicià un fet o una activitat, o es produí un contacte. La meva vida d'aquells anys la considero enquadrada en quatre àmbits: el professional, el polític, el de l'ensenyament i el familiar. Vol-dria senyalar que en tot el relat traspua la meva vocació d'educador. Franco no em va deixar fer de mestre, però en totes les activitats que vaig realitzar es manifestava la influència de l'Escola Normal de la Generalitat, en què em vaig formar.

A part dels àmbits professionals, polítics o personals, en el llibre també parles de molta gent.

Efectivament, hi surten moltes persones, algunes, d'ideolo-

gia diferent a la meva, que em van impressionar per la seva personalitat, i que malgrat les nostres discrepàncies, se'm mostraren respectuosos i tolerants. Tracto dels joves sacerdots que maldaven per recuperar les essències cristianes de la seva Església i s'enfrontaven al nacionalcatolicisme. Parlo de gent de la barriada d'Horta, el meu petit univers, d'escalf familiar. I de moltes persones que m'he anat trobant en el camp professional. Crec que de les meves memòries es desprèn sobretot el meu interès per les persones, l'admiració i l'afecte que m'han inspirat molts homes i dones amb els quals m'he relacionat. Reconec que no hi surt tothom, però és que no he pogut evitar que un filtre no deixés passar als qui tinc enterrats a les golfes de la memòria, els incordis, perepunyetes, sectaris o intolerants.

¿Quina és la teva valoració personal del període?

Confesso que en acabar d'escriure el període que abasta aquestes memòries, m'he sentit feliç, perquè he trobat que la meva vida té un sentit. I que molta de la gent que he conegut, es movia, en la selva tenebrosa i inhòspita del franquisme, obrint camins a l'esperança.

Franco no em va deixar fer de mestre, però en totes les activitats que vaig realitzar es manifestava la influència de l'Escola Normal de la Generalitat

Cinc llibres de memòries

Obrint camins a l'esperança, que editarà l'Editorial Mediterrània és el cinquè llibre publicat de Pere Carbonell i Fita. Abans, n'havien aparegut quatre en la Col·lecció Serra d'Or, de Publicacions de l'Abadia de Montserrat: Entre la vocació i el deure.- Un estudiant de mestre a l'artilleria de l'exèrcit popular (1936-1939); Tres nadals empresonats (1939-1943); Nadal a la presó Model (1944-1945); i Formant mestres per a la democràcia. Influència de l'Escola Normal de la Generalitat en el comportament humà i professional dels seus antics alumnes. Sense publicar, disposa de relats d'infantesa i adolescència. I ara, ja està preparant un nou text on explicarà les seves vivències com a director general de Comerç i Consum de la Generalitat de Catalunya, des del 1981 al 1993, l'any de la seva definitiva jubilació.